Hoe Australië met de energietransitie gemeenschappen, wild life, natuur en economie ruïneert

17 maart 2025

Australië heeft haast. De regering wil de klimaatdoelen halen en wel snel. Maar de getroffen bewoners van landelijke gebieden en boeren, waar de meeste windturbines en zonnevelden worden gebouwd, zien hun spectaculaire natuur vernietigd, hun boerenbedrijven opgekocht en hun gemeenschappen verscheurd worden. Het verdriet en woede begint te knagen en steeds meer mensen vragen zich af of het doordrukken van

weersafhankelijke energie-opwekking wel de goede weg is.

Alle afbeeldingen komen uit onderstaande video

Nog 8 jaar

“We hebben nog 8 jaar om onze doelen te halen”, aldus de Australische minister van Cilmate Change & Energy Chris Bowen (Labour). De druk die op de bevolking wordt uitgeoefend is groot, want er is haast zo laat Bowen weten. Veel tijd voor consultatie met de bevolking is er niet.

Meer dan 20.000 windturbines moeten het er worden. Miljoenen zonnepanelen verdeeld over gebieden die bij elkaar opgeteld 7 maal de oppervlakte van de deelstaat Tasmanië zijn. En dan nog naar schatting 28.000 kilometer nieuwe hoogspanningsleidingen.

Ofschoon Australië veel ‘lege’ ruimte heeft blijken de bouwers een voorkeur te hebben voor landbouwgebieden en natuurgebieden. Landbouwgebieden liggen op zachte bodem waardoor de aanleg van zonnevelden goedkoper uitvalt dan wanneer op de veelal rotsige Australische bodem moet worden gebouwd.

“We hebben nog 8 jaar om onze doelen te halen”, zegt minister Chris Bowen. (videofragment achter foto)

Uitgerekend landbouwgrond en natuurgebieden

Slechts 2,5% van Queensland is landbouwgebied en behoort tot de A-klasse als het gaat om de kwaliteit van de grond. Toch wordt er door overheid en bouwers vooral op deze schaarse gebieden geaasd. De boeren waarschuwen dat dat een keer de voedselzekerheid zal aantasten. Een boer zegt, laat de stedelingen maar eens komen kijken hoe hun ‘duurzame energie’ er in de praktijk uitziet. Maar natuurorganisaties en milieugroeperingen gaan niet op de uitnodiging in. Volgens de boer willen ze gewoon de schade van hun idealen niet zien.

Natuurgebieden zijn ook makkelijk slachtoffer voor de duurzaamheidsindustrie. Natuurgebieden zijn vaak van de staat en daarmee goedkope grond. Zelfs gebieden met Box Gum Grassy Woodland moeten er aan geloven. Box Gum is *“een bedreigd vegetatietype in heel New South Wales en wordt in heel Oost-Australië ernstig bedreigd.”*
Dat staat te lezen op de website van de regering van New South Wales. Boerin Kathryn Reynolds ziet de aanstaande kap van deze bijzondere boom met lede

ogen aan. De bomen kunnen eeuwen oud worden. Herplant is daardoor geen optie. Ook maakt zij zich zorgen over de neerslag van DPA (bisfenol A) over haar gewassen. Ofschoon in veel overheidsdocumenten de neerslag als 'verwaarloosbaar' wordt beschouwd, tellen alle kleine beetjes bij elkaar op, zeker als meer dan 100 windturbines bij elkaar worden geplaatst.

Boerin Kathryn Reynolds ziet de aanstaande kap van 'bijzondere'beschermde' bomen met lede ogen aan. (videofragment achter foto)

138 windturbines in je achtertuin

Veehouder Cedric Creed uit Queensland ziet steeds meer regels die het boeren lastig maken, maar de duurzaamheidsindustrie wordt geen strobreed in de weg gelegd.
Zijn vrouw Therese Creed: *"Ik denk dat helemaal niets met het milieu of klimaat te maken heeft. Het is voor elke andere reden dan het milieu. Het gaat om geld en om de nieuwe religie die over de wereld waait om het klimaat te redden en tegelijkertijd het milieu te vergiftigen."* (videofragment)

Een boer die niet bij naam genoemd wil worden is nazaat van Ieren die in 1840 naar het gebied kwamen. Hij zal op een afstand van 3 kilometer tegen 138

windturbines moeten aankijken met elk een hoogte van 250 meter. En dat is niet alles. Er staan nog 54 van dergelijke projecten in dit deel van Australië in de planning. Onderdeel van deze plannen is de bouw 1.000 windturbines en 9 miljoen zonnepanelen.

Schapenhouder Nathan Lidgett kan zijn tranen niet bedwingen over de gevolgen voor zijn gezin. (videofragment achter foto)

Verdeeldheid in gemeenschappen

Het onderwerp windturbines en zonnevelden verscheurt dorpsgemeenschappen die van oorsprong hecht waren. Enkele boeren worden gelokt met grote sommen geld en moeten daarvoor een geheim contract tekenen. Ze moeten beloven er met niemand over te praten. Als de buurt dan merkt dat er op het terrein van een van de boeren een aantal windturbines wordt geplaatst, lopen de spanningen hoog op. Een bewoner zegt er het zwijgen toe te doen, het onderwerp is te explosief.

De inkomsten van de enkele boer zorgt voor gezondheidsproblemen bij veel anderen. Vooral slapeloosheid komt veel voor.
Daryn Quick, eigenaar van een bedrijf, is zo iemand. Hij slaapt 50-70 nachten per jaar niet, en dat terwijl de windturbines op 9 kilometer afstand staan.

Michael Lyons, schapenhouder: *“Ik heb al verloren. Ik kan niet rustig op mijn eigen grond leven. Ik verloor dat op de dag dat de turbines gingen draaien.”* Lyons heeft geen enkele rustige nacht meer. Het geluid van de turbines houdt hem uit zijn slaap, ongeacht de windrichting. *“Politici en de bureaucraten zouden als hoogste prioriteit moeten hebben de bescherming van de bevolking. Maar het interesseert ze niets.”*

Grote impact op wildlife

Met het kappen van grote arsenalen bos verdwijnen niet alleen de voor opname van de als gevaarlijk voorgestelde CO2 noodzakelijke bomen, ook het wildlife dat er leeft zal de kap niet overleven. Dr Roger Martin, Wild Life bioloog, vreest voor de toekomst van de icoon van Australië: de koala. Niet alleen mensen, ook koala’s en andere dieren in het bos zijn gevoelig voor de laagfrequent trillingen van windturbines, ook al staan ze op kilometers afstand.

Martin: *“Koala’s communiceren met elkaar, maar de geluiden van de windturbines zal die communicatie verstoren. Het is gewoon de verkeerde plaats om windturbines te plaatsen.”* Martin vraagt zich af waarom de windturbines niet op de talrijke minder kwetsbare plekken in het uitgestrekte Australië worden geplaatst. *“Dit is een vluchtplaats voor deze dieren. Dit zijn de laatste plaatsen waar de koala’s kunnen overleven.”* Volgens Martin kunnen we het probleem oplossen, *“we hebben de techniek, maar de wil ontbreekt.”*

Dr Roger Martin, Wild Life bioloog, wijst op de schade aan het wild life, waaronder de zeldzame Australische icoon: de koala. (videofragment achter foto)

Sandra Bourke heeft een Teagarden in Hawks Nest, aan de uitgestrekte stranden van New South Wales. De regering heeft besloten dat voor de kust 300 windturbines moeten komen. Met veel verzet hebben de bewoners de afstand tot het strand van 10 kilometer naar 20 kilometer kunnen vergroten. Bourke: "Negentig procent van de bevolking is tegen. Dit gaat ons toerisme raken, onze ondernemers." De impact op de gezinnen en de hele gemeenschap is groot, zo Bourke. *"Wij hebben hier ingenieurs die voorspellen dat het 60 miljard dollar gaat kosten, en dat om onze oceanen te vernietigen."* Volgens haar komen de beloofde extra banen er niet, ook geen goedkopere elektriciteit. Het zal volgens haar niets positiefs voor de planeet betekenen.

Een projectie van het mogelijk toekomstige uitzicht bij Hawsk Nest (NSW)

Waar zijn de milieuorganisaties?

Steven Nowakowski (videofragment) is al zijn hele leven bezig met de natuur, hij is landschapsfotograaf. *"Ik dacht dat ik de landschappen die ik fotografeer eeuwig beschermd zouden zijn."* Hij denkt dat stedelingen niet in de gaten hebben wat er aan de hand is. *"Ze worden bedrogen door de investeerders en milieuorganisaties met 'dit is de prijs die wij moeten betalen, we moeten nu eenmaal deze landschappen gebruiken voor onze windturbines'."* Er moet volgens plan in zijn gebied al 145 kilometer autoweg worden aangelegd, nog los van alle hoogspanningsmasten.

Hij is zijn hele leven al 'links' georiënteerd en betrokken bij milieuorganisaties, *"maar waar zijn ze nu, ze missen wat er echt gaande is."* De milieuorganisaties zijn *"allemaal ondergronds gegaan, en ons in regionaal Australië vertellen vanuit hun kantoren in Sydney, Melbourne en Brisbane dat het prima is om onze bossen te kappen."* En dat terwijl het gebieden zijn die wettelijk zijn beschermd. *"Als dit doorgaat, gaan we veel van onze habitat verliezen, en dat voor het klimaat."* Inmiddels zijn er verderop bij windturbines al drie dode '*goshawks*' *(haviksoort)*

gevonden. Vermoedelijk zijn er meer gedood door de rotorbladen, maar in de uitgestrekte bossen zijn de stoffelijke resten niet makkelijk te vinden. Nowakowski: *“De ‘goshawk‘ is de heilige graal van Australië.”*

Brute destructie van landschappen om het klimaat ’te redden’. (videofragment achter foto)

Frank Future, Whale & Dolphin Watching Business, ziet de impact van trillingen op walvissen en dolfijnen. Hun communicatie zal verloren gaan en *“het zal hoe dan ook geen effect hebben op het klimaat. Als ze dit bij Sydney zouden doen, zou de zaak getorpedeerd worden, en tot een regeringscrisis leiden.”*

De communicatie tussen walvissen en dolfijnen onderling zal verloren gaan. (videofragment achter foto)

Het draait allemaal op subsidies

Stephen Wilson is energie-adviseur. Volgens hem draait deze hele industrie op een ondoorzichtig stelsel van subsidies. *“Als iedereen iedereen subsidieert zijn het alleen nog maar kosten. Wind en zon kunnen niet bieden wat onze huidige systemen kunnen leveren. De energievoorziening wordt kwetsbaarder en het balanceren van vraag en aanbod van energie zal steeds moeilijker worden.”* Vooral dat laatste, het in balans houden van het energienet zal de kosten opdrijven. *“Als we naar bijna 100% zon- en windenergie willen zullen de kosten dramatisch escaleren, de kosten zullen steeds sneller en sneller toenemen.”*

Adjunct-professor en energie-adviseur Stephen Wilson: Wind en zon kunnen niet doen wat onze huidige systemen kunnen. (videofragment achter foto)
Daniel Wild, Deputy Executive Director Institute of Public Affairs, onderschrijft de voorspellingen van Wilson. De kosten zullen exploderen. *"In een geïndustrialiseerd land als Australië kunnen zon en wind niet leveren wat nodig is."* Zonne-energie, zo Wild, kan goed werken op je dak van je woning, maar niet voor een hele samenleving. *"Hernieuwbare energie is niet de goedkoopste vorm van energie, maar de duurste."* Volgens Wild zullen de kosten voor de burger en bedrijven tegen 2030 zijn verviervoudigd. Hierdoor zullen veel kleinere ondernemers verdwijnen. (videofragment)

Dit wordt een permanente recessiemachine

Steven Nowakowski: *"Laten we pauzeren, adem halen en orde op zaken stellen. Op dit moment is het chaotische waanzin en iedereen lijdt eronder: regionale gemeenschappen, onze waardevolle biodiversiteit, onze energiezekerheid en dat uiteindelijk de energieprijzen nooit meer zullen dalen, alleen maar stijgen."* En vergeet niet, zo Nowakowski, *"we moeten een hele reeks aan nieuwe gascentrales*

bouwen om het wegvallen van wind op te vangen.” Alleen al in Queensland zijn 14 Gigawatt aan nieuwe gascentrales nodig om het wispelturige weer op te vangen. (videofragment)

Stephen Wilson: *“Dit is een doodlopend project, dat netzero. We zullen op een punt komen dat we ons realiseren dat dit een fout was. Het gevaar is dat we in de val zijn gelopen van een permanente recessiemachine. Het zal moeilijk zijn om dan weer op het juiste pad te komen. De energierekening zal blijven oplopen, voor consumenten en bedrijven. Het zal een permanente inflatie veroorzaken. Bedrijven zullen sluiten, werkloosheid zal toenemen. Het is een erg gevaarlijke spiraal.”*

Veehouder Grant Piper: *“Dit vernietigt ons hele land. Die ingebouwde hoge kosten en niet efficiënt. Onze kinderen en kleinkinderen zullen de rotzooit moeten opruimen. We zouden productief werk moeten doen in plaats van discussiëren over deze fantasiewereld. Politici en bureaucraten blijven dit maar over ons uitstorten. Dit moet nu echt stoppen.”* (videofragment)

Een boerin (naam onbekend, zie foto begin artikel): *“Steun van vrienden die zeggen ‘ik steun je’, helpt me te strijden voor waar wij in geloven.”*

Minister Bowen: *“Dit is de meest dramatische transformatie die ons land ooit in de moderne tijd heeft doorgemaakt. We hebben 8 jaar, net meer dan 90 maanden om het te doen.”* (videofragment)

Commentaar

Er is haast, zo valt in deze documentaire te horen. Niet alleen in Australië, maar ook overal waar deze weersafhankelijke energievorm ‘met stoom en kokend water’ door de strot van burgers, boeren en andere ondernemers wordt gedrukt.
Nu al stijgen de kosten van elektriciteit snel. En dan moeten er wereldwijd nog triljarden op tafel komen om het percentage ‘duurzame’ energie op te voeren. Het zijn vooral de vaste kosten die stijgen, dat zijn de kosten voor de infrastructuur. Naarmate de verhouding tussen vast en variabele kosten van elektriciteit opschuift naar vast, verdwijnt de prikkel tot energiebesparing. Immers de variabele kosten zijn dan maar een klein deel van de elektriciteitsrekening.

Ondertussen worden landschappen en zeeën voor generaties beschadigd of

geheel vernietigd. Veel diersoorten, op land, in de lucht en de zee, zullen dit ondoordachte project niet overleven. Tot zover de veelgeprezen biodiversiteit.

Het project zal vastlopen. Het elektriciteitsnet zal steeds verder destabiliseren. De kosten zullen uit de hand lopen en terug moeten komen in hogere belastingen en energierekeningen.

Ooit zullen we ontdekken hoeveel wij met deze dwaalweg aan flora en fauna vernietigen. En het klimaat? Het klimaat zal doen wat het altijd al heeft gedaan: veranderen. Soms langzaam, dan weer snel. Planten- en diersoorten zullen lokaal verdwijnen, en nieuwe verschijnen.

Of het de bedoeling is laat ik maar even in het midden. Maar geconstateerd moet worden dat vooral boeren en vissers (onze voedselvoorziening) en de kleinere ondernemers hiervan de dupe zullen zijn. Zie ook de elektrificering van het bedrijfswagenpark.

Het grotere bedrijfsleven zal het wel overleven, zoals de grote supermarktketens en andere grote concerns. De zakken van velen in deze industrie worden inmiddels goed gevuld. De internationaal opererende voedselfabrikanten nemen de rol van de boeren over.

Tot slot zal de burger financieel vastlopen op steeds sneller stijgende energierekeningen, allerlei belastingen en natuurlijk de invoering van de CO2-tax.

De vraag is, wanneer de wal het schip gaat keren.